

den Beridertrup, hos hvem han lever, vil han dog ikke flygte *uden at kunne medtage Barnet*.

Hans Kærlighed for den lille „Lotten“, som han bærer paa sine Arme paa sin farefulde Rejse, maa fuldstændig gribe de unge Læsere.

For ganske smaa Børn vil vi anbefale „Smaabørns Billedbog“, vi har sjældent set noget nydeligere. Maaske er det lidt Hjemmefølelse, der bestikker os, men vi erindrer ikke at have set udenlandske Billedbøger i saa ren en Stil og med saa friske, levende Farver. Kunstneren V. Jastrau har tegnet Billederne og Elith Reumert har skrevet Teksten. Det hele er udført her hjemme. De 50 Øre, Bogen koster, vil ingen Moder fortryde at have givet ud, for at glæde sine Små i Juledagene. *Johanne Meyer.*

Højere Logik — Højre Logik.

Ugeblad for Danmarks Højreforeninger har i Numeret for 21. November 1891 motiveret sin og vel sagtens dermed Partiets Stilling til det af Dhrr. C. Hage, Trier og Bing indbragte Forslag om Reform af Københavns Borgerraad, og da det selvfølgelig har den største Interesse at erfare, hvorledes selv det mest reaktionære Anti-Kvindeblad stiller sig overfor Spørgsmaalet om Kvindens Valgret, hidsættes dets her henhørende Udtalelser in extenso.

„Om Reform af Københavns Borgerræpræsentantskab.“

II.

Der er et Par Punkter i det af 3 radikale Medlemmer af Folketinget: Dhrr. C. Hage, Trier og Bing, indbragte Forslag om en videregaaende Reform af Københavns Borgerraad, som vi ikke fik Tid og Plads til at omtale i vor første Artikel herom (Nr. 30), og som vi derfor her kortelig skulle betragte. Det ene er det, at der skulde gives de Indkomstskat betalende Kvinder Valgret, men ikke Valgbarhed ved de kommunale Valg. Der vilde være mindre at sige herimod, dersom Principet en Gang var anerkendt i vor Lovgivning; men det vilde formentlig være ganske urigtigt at afgøre et Principspørgsmaal kun i et enkelt Forhold. Vil man overhovedet indrømme Kvindekønnet umiddelbar personlig Deltagelse i de offentlige Anliggenders Behandling og Afgørelse, saa bør det afgøres paa en Gang i dem alle. Saa maa for det første det samme indrømmes Kvinderne i Købstæderne og Landsognene, som man vil indrømme dem i København, og det saa meget mere, som det kan faa langt større Betydning i de førstnævnte end i sidstnævnte. Dernæst ses der ikke at være nogen afgørende Grund til at nægte dem Valgbarheden, naar man først har givet dem Valgretten; thi at mangelnde Kvinde lige saa godt kan udfylde en Plads i Borgerraadet og Sogneraadet som mangelnde af de valgte Mænd, kan neppe benægtes. Dernæst ses det ogsaa let, at naar man først har afgjort, at den af Skat og Ejendom betingede kommunale Valgret skal kunne

udøves af begge Køn uden Forskel, saa ligger det overmaade nær i lignende Tilfælde at bestemme det samme om den politiske Valgret; denne maa da konsekvent indrømmes Besidderinderne af de Landejendomme, der give umiddelbar Valgret til Landstinget, og den middelbar Valgret de højstbeskattede Kvinder i Købstæderne. Og er man først kommen saa vidt, vil Kravet paa den fulde politiske Valgret og Valgbarhed blive saa højroset, at det vil blive umuligt at overhøre og vanskeligt at modstaa. Men det er vor fulde og faste Overbevisning, at man ved at drive Kvindekønnet ind paa alle disse Veje, vil føre det bort fra dets egenlige og naturlige Kald, og, medens vi alt nu have Kvinder mere end nok, der forsømme den vigtigste af deres Samfundspligter, Efterslægtens Pleje, Tugt og Opdragelse, ville vi faa endnu flere, og Udbyttet af denne hidsige Reformiver vil blive hele Samfundets fysiske og moralske Tilbagegang.

Der kommer jo dog i Reglen ved at debattere en Sag nye Ting frem — Gud skal vide, det er somme Tider kun smaat — men her gør man den forbløffende, særdeles glædelige, men meget lidet ventede Opdagelse, at dette lille Højreblad slet ikke er saa arg en Fjende af os og vor Slægt (Kvindesagen), som man med et løsere Bekenktkab til bemeldte lille Blad kunde forledes til at tro. Denne, som vi ser, ukorrekte Opfattelse af Bladet, der, som sagt, kun kan have sin Grund i et beklageligt og uforsvarligt overfladisk Bekenktkab til samme, maa disse ovenanførte Linjer jo paa det aller som klareste omstøde. Hvem tænkte vel at finde en Sætning som denne i et Blad som dette: „Thi at mangen Kvinde lige saa godt kan udfylde en Plads i Borgerraadet og Sogneraadet som mangelnde af de valgte Mænd, kan neppe benægtes.“ Tak for det Ord, og der kommer flere.

For ret at forstaa Bladets Udtalelser vil det være hensigtsmæssigt at anstille en lille Undersøgelse af Forholdet mellem den højere Logik og den Højre Logik, Bladet docerer, og det vil da vise sig, at den sidste, stivet af med den første, vil føre til ret acceptable Resultater.

En Formel i den højere Logik ser saaledes ud: naar A. er lig B. og B. er C., saa er A. ogsaa lig C. Anvendt i Højre Logik saaledes: kommunal Valgret (A) er en Ret, der tilkommer Kvinden, men da principielt A. er lig B.: $\therefore$ al anden Valgret og Valgbarhed, saa tilkommer der hende ogsaa dette. Men hvor længe var Eva i Paradis. B. er ogsaa lig C.: Forsømmelse af Efterslægtens Pleje, Tugt og Opdragelse og saa. „Farvel Du Hus“, for dermed ramler hele den skønne Bygning sammen, og ved Indgangen til Evas tabte Paradis staar maaske to smaa Keruber, der med hele Samfundets fysiske og moralske Tilbagegang som Flammesværd kræver Pleje, Tugt og Opdragelse. Vel at mærke, dersom de frygtelige Flammesværd ikke ved højere Eftersyn viste sig at være gemene Træsabler. Gaar vi imidlertid ud fra, at det virkelig er Bladets inderlige Overbevisning — og hvorfor skulde det ikke være det, naar det selv forsikrer os derom — at kommunal Valgret er en Ret, der tilkommer Kvinden, og at den retfærdige og billige Konsekvens, jfr. f. Eks. Ordene: „umuligt at overhøre og

vanskeligt at modstaa“, maa være, at hun ogsaa faar al anden Valgret og Valgbarhed, saa er det egentlig et stort Spørgsmaal, om ikke den højere Logiks Formel A.—B.—C. vil tvinge Højre-Logiken til at tage Konsekvensen C., selv om det er Bladets personlige Mening, at Pleje, Tugt og Opdragelse vil lide derunder. Reelt set bliver denne Betragtningssaa sikkert selvindlysende ved en nærmere Vurdering af det, der i Eksemplet falder ind under Begrebet C. De to sidste Bestanddele, Tugten og Opdragelsen er nemlig noget, der væsenlig tilkommer Faderen og hviler i hans Haand, og ganske vist kunde Højrebladet jo nok paastaa og maaske i et omfattende Værk paavise en Tilbagegang for Menneskeslægten i fysisk og moralsk Henseende siden de politiske Rettigheders Indførelse, men saa maa det ogsaa gribe Ondt ved Roden og af al Magt arbejde for disse Samfundsonders Afskaffelse. Og hvad det til Plejen reducerede C. angaar, saa maa virkelig først den hasarderede Paastand bevises, at Kvinden vil forsømme sine private Pligter for de borgerlige Lige som den fornuftige Mand passer sin Næringsvej og dog faar Tid til i anden Række at varetage sine borgerlige Pligter, saaledes maa dog den fornuftige Kvinde kunne bære sig ad paa samme Maade, og det vilde vist ikke være noget Tab for den opvoksende Slægt, om noget af den Tid, der medgaar til Kaffesladder, Fabrikation af Lyseduge, hængende Tæpper og andre Nødvendigheds-genstande, Romanlæsning og Drivveri fik en anden Anvendelse — den dygtige Husmoder vil selvfølgelig lige saa vel som hendes Mand have saa megen Tid tilovers, som en Smule Valg kræver.

Men lad mig ikke her komme nærmere ind paa Argumenter pro & contra det berettigede eller forkastelige ved Sagen, derom er neppe endnu sagt det sidste Ord, og jeg overlader det gerne til dygtigere Kæmpere og større Autoriteter; jeg vilde kun henlede Meningsfællers Opmærksomhed paa den glædelige Omstændighed, at vi har en Kampfælle i det lille Højreblad, saa vi i Forening kan takke dette for dets, som sagt, overraskende, men glædelige og velanbragte Udtalelser. *Astrid A.*

Er det Krig, vi vil?

Naar Mænd i vor Tid tillader sig den Opfattelse af Kvindebevægelsen, at den er rejst og fremdeles bæres frem af Grunde som den: at vi Fremskridtskvinder skulde hade Mandkønnet, og derfor finder en særlig Fornøjelse i at travle deres Skødesynder op — kritisere dem og deres Færd, kort sagt: føre Krig mod dem — da maa dette bero paa et meget overfladisk Kendskab til denne Bevægelse; thi Sandheden er tvertimod denne, at *vort* stærkeste Ønske, *vort* Arbejdes Maal, det er: **Fred mellem Kvindene**.

Men at naa dette under de nuværende Forhold, hvor det ene Køn betragter det andet som født til at være *Tjener* for sig, anser vi for en Umulighed. — Af den Grund er det, vi søger at paavirke og omskabe den offentlige Mening, saa det efterhaanden maa lægges ind i denne, at det er baade *uretfærdigt* og *naragtigt* at forbeholde os vore Menneskerettigheder alene af den Grund,